

Megjelenik minden csütörtökön. — Előfizetési ár: egész évre 4 frt, fél évre 2 frt, negyed évre 1 frt. — Hirdetések ára: 4 hasábos petit sor 8 kr. Az előfizetési pénzeket a Szent-István-Társulat igazgatóságához, a kéziratokat a lapszerkesztőséghez (IV. Lövész utca 13. sz.) kérjük küldeni.

Budapest, 1880.

10. szám.

Márczius 4.

B ö j t b e n.

(M—y.) Az anyaszentegyház esztendejének egyetlen időszaka sem oly megható, mint az, mely a világ megváltásának nagyszerű és lélekemelő ünnepéhez, a mi Urunk kinszenvedéséhez vezet. Az év minden napjának van magasztos értelme, s a szent, kinek emlékét a keresztény katolika egyház az egyes napokhoz kötötte, kitérve erénygazdag életének multját, serkentő példát nyújt az elmélkedőnek, megmutatva a tökéletesség utjait; az év minden ünnepe egy a léleknek szárnyakat adó szent lelkesülés fogalmát hozza magával s a por fiának, a siralomvölgy lakójának, a büszke féregnek minden ünnep egy emlékeztető, intő jel a halálra és köszönetre ama végtelen jótéteményekért, melyek az égből harmatoztak alá az emberiségre. De egy időszak, a napok egyetlen kötött sorozata sem oly komoly és mély értelmű, mint a nagyböjti időszak. A legnagyobb ünnepeket, a legnagyobb szentek halála napjait egy napi böjt előzi meg; csak Jézusét, a világ megváltójának kinszenvedésteljes halála napját előzi meg a negyvennapos böjt, a keresztény értelemben vett nemes önmegtagadás ideje, mely a gyötrelmes halálon túl a feltámadás glóriáját ragyogtatja elő.

Ép azért nincs az évnek oly része, mely valódi keresztény szellemtől áthatott lélekben mélyebb megindulást okozna, mint a szent böjti időszak. Az első napon homlokunkra hullott hamú eszünkbe juttatja, hogy örököltük Ádám végzetes átkát; el fogjuk hagyni e földet, örömmel, szenvedésével; visszatérünk a földbe, melyből vétetünk, — meghalunk. E gondolat, a világ bölcsészetének oly gyakori s mindig kinos tárgya, az enyészet gondolata vezet Jézus keresztútjához. Főnséges intézkedés volt az anyaszentegyház részéről, hogy az ily módon megkezdett időt a Üdvözítő kinszenvedése

és halála elé rendelte. Mert csak a pusztulás és enyészet gondolatával megbarátkozott kedély képes lerakni a földi élet sivár reményeihez bilincselte szárnyait, csak a halál sötét, iszonyatos és mégis vigasztaló gondolatát felfogó ember képes életének megszámlált perezeiből az önmegtagadásnak áldozni.

Hova tűnnek el a világ hiú álmai, a velőkben lázongó szenvedélyek, a merész, magasra törő álmak és kába remények? Hová süllyednek el a büszke dacz, a nagyravágyás, a hatalom öntudata, — ha meggondoljuk, hogy undok férgek emésztik meg a szívet, mely szerelmet érzett, s gyűlölettől áradott, az agyat, mely nagy eszmék teremtő honában járt, s a tudomány győzelmét létrehozta. Nem látnokok szeme pillantja meg a sir gödreit, hanem az öntudat, a fájó, kínzó öntudat vezet azokhoz. Az embert egyetlen bűnért halálra ítélte az — Isten.

De a borongó s nehéz sejtelem, melyet a szent böjt napjai emlékünkből hoznak, melyre oly felhívón figyelmeztetnek, az élet szövétének kialakulása a természet törvénye szerint az igaz keresztény katolikus emberben a fenső, tökéletes öröklétnek eszményét nyújtja. S boldog az, ki ezen időt nem hagyja tova tűnni nyomtalan.

A valódi keresztény életmód szülő anyja a nagy és nemes jellemeknek. Nem csak az igazi bölcsesség, a valódi emberszeretet, a népek tiszta, derült szabadsága, az emberek egyenlősége született meg a bethlehemi istállóban, hanem ott született a becsületesség is. Csak az lehet valóban ember, és a becsület magasztos erényében tündöklő, ki az önmegtagadást, mérsékletet ismeri és gyakorolja. Erre ír elő törvényt a keresztény katolika anyaszentegyház kiváltképpen a szent böjti idő alatt.

Ha valaha, most kell e szent időket jól felhasználnunk. Nimivé gyászt öltött a próféta szavára, megtért, — s Isten megkönyörült rajta. Most nem próféták szólnak, hanem Jézus esalhatatlan egyháza. A ki szavát hallgatja s a töredelem mezét lelkére ölti, az örök Isten kegyelmét nyerte el. Tiszta szívek látják Istent, de látandják a megtértek is. A végtelen, örök jószág lesugárzott nagy szerelme, a keresztre feszített Üdvözítő vértől esorgó sebei hívnak; ne hagyjuk elhangzani e hívást. Hátha utolsó életünkben!

Egyet kívánunk e szent napok alatt. Nyiljék meg minden bűnös szíve Isten előtt! Az alázatteljes, igaz töredelem, szemben a halál és örök kárhozat gondolatával, járuljon az engesztelés szelid Istenéhez. A megbánás vérzései között születnek az emberiség jobb napjainak reményei. E szent böjti napok legyenek azon napok, melyeken az Isten malasztjait tékozló gyermek visszatér atyja kebelére s bűnbánat égető könnyei között fogadja komolyan, szilárdan jobbulását.

Mert Isten, az az erős, bosszuálló és hatalmas Isten lesújtja a megrögzött bűnöst; de a béke és boldogság malasztjában fogadja szeretettől áradó keblére a — megtértet.

Vigasz anyámhoz.

El ne csüggedj szív, te árva!
Még néhány kis perzenet...
Majd begyógyul mely sebed,
S ég szemedben szent öröm sugára!
Szellemed, mely most fogoly,
Fölrepül hol üdv honol;
Szenvedj a d d í g, — türve várva
El ne csüggedj szív, te árva!

A vigasznak édes Atyja,
Ki körül száz nap kering...
Harczaidra hűn tekint;
S néha bár eged' borúlni hagyja:
Látja könyved mint fakad,
Hallja szűd ha megszakad...
S rád ragyog szent arculatja,
Ó a vigasz édes Atyja!

Bizva folyjon könyved árja!
Im a felhő szétfoszol
S vár a csillagos mosoly...
Oh mi fényes fent Atyád hazája
Megpihensz hő kebelén,
Türj csak addig, türj szegény!
Tört szived' ott béke várja...
Bizva folyjon könyved árja. —

Onnét nézz le hű fiadra!
Nézd szemén a hálakönyt,
Melyet sirhantodra önt...
Tőled áldva bátran száll ki hadra;
S ha kiküzdve lón a harc
S néma lesz e könyes arc:
Hozzád leng az égi partra!
Onnét nézz le hű fiadra...

..... Soc. J.

A k i n e s.

— Beszély. —

(Vége.)

A fiatal munkás halkán olvasá:

«A spanyol kormánynál lépések tételnek egy nagy pénzösszeg tárgyában, mely a salamancai csata után a Duero partjainál elásott. Allítólag ezen nevezetes visszavonulás után az első hadosztálynak egyik százada, mely több löporos szekrény őrizetével volt megbízva, elvágatott a hadtesttől s oly nagy ellenséges csapatból vétetett körül, hogy minden ellenállási kísérlet lehetlenné lett. A század parancsnoka, látván hogy nincs reménye arra, hogy magát keresztülvághassa az ellenségen, fölhasználta az éjszakát s néhány megbízható katona segédelmével elásta a löporos ládákat; azután, bizonyos levén benne, hogy azokat senki sem fogja fölfedezhetni, parancsot adott kis csapatának, hogy oszoljék fel s minden ember kísértse meg külön-külön menekülni az ellenséges vonalakon át. Többeknek csakugyan sikerült ily módon eljutni hadtestökhöz: de a tiszt és azon katonák, kik tudták, hol vannak a ládák elásva, mind elvesztek ezen menekülésben.

«Most azt állítják, hogy ezen ládákban a hadsereg pénztára volt, azaz körülbelül három milliónyi összeg.»

Charles föl hagyott az olvasással s villogó szemekkel a hadastyánra nézett.

— S ön talán szintén ezen századnál volt? kiálta föl.

— Igen, én is ott voltam, felele Vincent.

— Van tudomása ezen letéteményről?

— Egyike voltam azoknak, kiket a kapitány megbízott az elásással, s az egyetlen közülök, kit az ellenség golyói megkíméltek.

— Ön tehát adhatna fölvilágosítást, utbaigazíthatna a kincs feltalálására? faggatá Charles fokozott hévvel.

— Annál könnyebben, mert a kapitány felismerési pontul két domb és egy szikla közötti helyet jelölt ki nekünk: a helyet époly biztosan meg tudnám találni, mint az ágy helyét ebben a szobában.

Charles hirtelen föluggott.

— Ugy tehát ön szerencsés és gazdag ember, kiálta föl elragadtatva; miért nem beszélt? hisz a francia kormány elfogadta volna önnek minden föltételét.

— Talán, mond Vincent; de mindenesetre azok fölöslegesek lettek volna.

— Hogyan?

— Mert Spanyolország visszautasította az e végre kért felhatalmazást; olvasd tovább.

Egy másik lapot adott a fiatal munkás kezébe, mely valóban jelenté, hogy a francziák által 1812-ben elásott pénz föl kutatása iránt intézett megkeresésre a madridi kormány elutasító választ adott.

— De micsoda szükség van engedélyre? veté ellen Charles; miért volna szükséges hivatalosan kísérteni meg egy kutatást, melyet az ember minden zaj és feltűnés nélkül megtehet? Ha a helyet megvenné az ember s egyszer a magáéban benne van, ki akadályozhatná meg a kutatásban s ki sejtethné a felfedezést?

— Igen gyakran gondoltam erre harmincz év óta, válaszola az öreg katona; de hol vegyük a szükséges pénzt az utazásra s a föld megvásárlására?

— Nem lehetne gazdag emberekhez fordulni s őket a titokba beavatni?

— Igen ám, de hogyan hiteted el velök, vagy hogyan akadályozhatod meg, hogy esetleg vissza ne

éljenek bizalmaddal? És ha valamely nem várt véletlen megakadályozza a sikert? Ha az találna történni, mint a mesében, melyet tegnapelőtt felolvastál unokahugodnak, hogy az osztozás pillanatában az orosz lány megtartja az egész zsákmányt! Akkor azután az utazás fáradsalmain s a siker bizonytalanságán kívül még a perlekedés kellemetlenségeivel is meg kellene küzdeni! Mondd, mire való lenne ez? Az a kevés idő, a mi még életemből hátra van, megérdemelne-e annyi gondot? A manó vigye el a sok millióját, én ugyan nem keresem! Van kétszáz frank nyugdíjam; a Suzanne gazdálkodása mellett ez nekem, a keresztimmel, elég a mindennapi élelemre s a dohányra; a többivel époly keveset törődöm, mint egy szakasz kozákkal.

— Ön tehát elszalasztja ezen alkalmat, mond Charles lázas ingerültséggel, ön elutasítja a gazdagságot?

— Magunkra nézve, tökéletesen, felele az aggastyán; de a mi téged illet, az már egészen más dolog. Látom, hogy nagyravágyó vagy, hogy semmi nehézségtől nem riadnál vissza, csak hogy milliomos lehess; jól van! gyűjtsd össze az utazásunkra szükséges pénzt és elmegyek veled.

— Lehetséges? ön kész velem jőni?

— Keress kétezer frankot; ezért az árért kincset adok neked; nos, akarsz?

— Akarom, bácsi! kiálta föl Charles elragadtatva. Azután, magához térve, ijedten tevé hozzá:

— De hogyan szerezzek én össze annyi pénzt? Soha sem leszek képes.

— Dolgozzál szorgalmasan s hozzd el nekem rendszeren heti béredet, biztosítalak, hogy együtt lesz a pénz.

— Gondolja meg, bácsi, hogy egy munkásnak megtakarított fillérei nagyon csekélyek.

— Az az én dolgom.

— Hány esztendő fog kelleni?

— Te az előbb tizenhét évvel ajánlottál s ráadásul még egyik szemedet és egyik karodat is.

— Ah! ha bizonyos lennék!

— Kincset szerezni? A nagy Napoleon hamvaira mondom neked, hogy igen.

Ez nagy mondás volt a katonától. Charles kénytelen volt a dolgot komolyan venni. Vincent újból bátorítá, ismételvén, hogy jövője az ő kezében van, s a fiatal ember azon elhatározással feküdt le, hogy kész minden fáradságra.

Azonban nagybátyjának fölfedezése sokkal fényesebb reményeket ébresztett föl benne, hogy sem képes lett volna aludni. Az éjet lázas izgatottságban töltötte; számíthatva, hogy minő módon tudná miről hamarabb egybegyűjteni a szükséges összeget, tervezgetve, hogyan fogja jövőendő gazdagságát használni, s mint való dolgokkal foglalkozván egymásután mindazon agyrémekkel, melyekről az előtt legjobban szeretett álmodozni.

Másnap, midőn Suzanne lejött a szobába, Charles már elment volt munkájára.

Vincent, ki látta a leány meglepetését, mosolyogva fejt csóválta, de nem szólt semmit; titoktartást ajánlott a fiatal munkásnak, ezért tehát maga is hallgatni akart. Egyébaránt látni kell előbb, hogy mennyi kitaratása lesz Charlesnak új elhatározásában.

Az első hónapok a legkinosabbak voltak. A fiatal munkás oly szokásokat vett föl, melyekkel igen nehezen tudott szakítani; a munka folytonossága elviselhetlen volt reá nézve. Le kellett mondani azon szeszélyes állhatatlanságáról, mely eddig mérvadó volt tetteiben, le kellett győzni a fáradságot és a munkaiszonyt, ellenállani a régi koresmai barátok unszolásainak! Kezdetben ez nehéz feladat volt. Nem egyszer kezdett ingadozni bátorsága; azon a ponton volt, hogy ismét visszaessék régi rendetlenségeibe; de az elérni ohajtott cél fontossága újra erőt adott neki. Midőn átadta az öreg katonának keresményét, mely hétről hétre szaporodott, mindannyiszor növekedni érte reményét, mi fokozta munkakedvét; kis lépés volt ez a cél felé, de mégis egy lépés volt!

Tőrekvése egyébaránt napról napra könnyebb lett. Az ember hssonlít a hajóhoz, vitorláit a szenvedélyek! Ha a világ szeleinek átengedjük, az ember keresztülkasul rohan áramlaton, zátonyon a veszélybe; de ha a józan ész igazgatja, a hajózás nem lesz oly veszedelmes; ha végre a megszokás horgonyát vetjük ki a kiválasztott helyre, nincs többé mitől tartanunk.

Igy történt a fiatal munkással is. Amint élete rendezőbb lett, hajlamai is új irányt kezdtek venni. Állandó szorgalmas munkássága egész nap edesebbé tette neki az esti nyugalmat; azáltal, hogy a zajos társaságokkal szakított, nagybátyjának és unokahugának köre egészen új öröm forrása lett reá nézve. Suzanne újra barátságos és vidám lett. Egyedül Vincent-nal és Suzanne-nal foglalkozva, az együttlét minden percét kellemessé tudta tenni, s az estéket kis családi ünneppé varázsolni, melynek örömeiről az ő őszinte érzelme s nemes szíve gondoskodott. Minden nap valamely újabb meglepetés, valamely kedves figyelem füzé szorosabbra az érzelmeiket az öröm és meghatottság kapesai által. Charles egészen meg volt lepette, hogy oly tulajdonságokat és oly kellemet talál unokahugában, miket észrevenni azelőtt soha sem vett magának időt. Suzanne észrevétel nélkülülözhetlenebbé lett reá nézve. A nélkül, hogy arra gondolt volna, életének célja megváltozott; a Vincent által ígért kincs reménye nem volt többé munkásságának egyedüli rugója; minden tetténél Suzannera gondolt; meg akarta érdemelni helyeslését, kedvesebbé akart lenni előtte. Az emberi lélek olyan, mint a fényképész szekrénye; rakjuk körül a rend, a ragaszkodás, az ügyekezett képeivel; világítsuk meg a gyöngédség napjával, minden kép önmagától lenyomódik és állandóan megmarad. Az élet, melyet Charles folytatott, lassankint kioltá a nagyravágyó érzelmeiket; a boldogságot sokkal egyszerűbbnek, sokkal közelebb állónak látta; az ő földi paradicsoma nem volt többé az Ezer-egy éjszaka álma, de meleg érzelmeiktől benépesített kis tér, melyet két karja közé szoríthatott.

S mindezen átváltozás nélkül történt, hogy ő ennek magyarázatát kereste, vagy pedig figyelt volna reá. A fiatal munkás átengedé magát természetének, a nélkül, hogy ügyekezett volna tanulmányozni minden hullámot, mely őt hátra vagy előre vitte. Atalakulása, mely azokra nézve, kik vele éltek, látható volt, reá nézve titok maradt; ő nem tudta, hogy megváltozott, csupán nyugodtabbnak, boldogabbnak

érezte magát. Az egyetlen ujság, mit érzelmeiben észre-
vett, Suzanne iránti szerelme volt; minden tervébe bele-
szőtte őt, s életét nélküle már többé nem képzelte
lehetőnek.

A boldogságnak ezen eleme, melyet jövőjébe beve-
zetett, módosította a többit is. A milliók nem képezték
többé a fő tárgyat, csak mint eszközök szerepeltek; fon-
tos ugyan, de csak mellékes függelékek tekinté azokat
reményeihez; s épen ezért biztosan ohajtotta volna
tudni, vajjon szerelmében osztozik-e Suzanne?

Egy este sétálgatott a padlásszobában, míg Vin-
cent s unokahuga a kályha mellett beszélgettek. Mind-
ketten Charles első gazdájáról beszéltek, ki harmincz évi
beesületes és munkás élet után, könyvkötői üzletét
áruba bocsátotta, hogy öreg nevével falura vonulhasson.

— Ez a házaspár aztán tudta magának az életet e
földön boldoggá tenni, mondá az öreg katona; mindig
jó egyetértésben éltek együtt, mindig jókedvűek vol-
tak, mindig dolgoztak!

— Ugy van, felelé Suzanne meggyőződéssel; a
gazdagok irigyelhetik az ő sorsukat.

Charles, ki a leány elé érkezett, hirtelen megállott.

— Akarod tehát, hogy férjed szeressen, Suzanne?
kérdé, tekintetét a leányra szegezve.

— Mindenesetre... ha lehet... felele a fiatal lány
mosolyogva s félig elpirulva.

— Tőled függ, mondá Charles hévvel; csak egy
szavadba kerül.

— Mi az a szó, Charles? hebegé Suzanne zavarod-
dottan.

— Egyezzel bele, hogy nőmmé légy? felele a fiatal
munkás.

S midőn látta unokahugának meglepetését és zava-
rát, tiszteletteljes gyöngédséggel ily folytatá:

— Oh, ne jöjj ezért zavarba, Suzanne; már régóta
akarom ezt a kérdést hozzád intézni... Mindig vártam,
bizonyos okból, melyet nagybátyám ismer: de látod,
hogy akaratom ellenére kiszaladt a szó ajkamon. — És
most, légy őszinte mint én; ne titkold el érzelmeidet;
itt van nagybátyánk, ki hallja beszédünket s a ki rendre
fog bennünket utasítani, ha valami helytelen mondunk.

A fiatal ember unokahugához közelebb ment, kinek
egyik kezét tartá a magáéba szorítva; hangja reszketett,
szemei megteltek könnyekkel. Suzanne örömtől dobogó
kebelével, földre szegzett tekintettel állott ott, s a vén
katona félig elérzékenyült s félig hamis mosolylyal
nézte mind a kettőt.

Végre megfogta a fiatal lányt s gyöngéden Charles
felé taszítva őt, tréfásan mondá:

— Nosza, szólj hát, te kis alamuszi!

— Suzanne, egy szót, egyetlen szót, kérlek! mondá
a munkás, ki folyvást a magáéban tartá Suzanne kezét:
elfogadsz férjedül?

A lány arcát az ifju vállán elrejté, akadozó han-
gon ejtve ki az igent.

— Ejnye no! kiálta föl Vincent, tenyerével tér-
dére ütve; ez ugyan nagy fáradságba került... Fog-
jatok kezet, nosza, fogjatok kezet, és esókoljatok meg.
Ma este csevegjétek; holnap fogunk az ügyekről beszélni.

Másnap csakugyan félrehívta unokaöcsését, közlé
vele, hogy a szükséges összeg elutazásukra együtt van,

és hogy most már elutazhatnak Spanyolországba a
mikor tetszik.

Ez az ujság, melynek Charlest meg kellett volna
örvendeztetni, fájdalmasan érinté őt. Hisz épen akkor
kellene megválnia Suzannétól, midőn ismerve egymás
érzelmeit, elkezdenék jövődől boldogságukról beszél-
getni; egy hosszú, nehéz, bizonytalan utazás esélyeinek
tegye most ki magát, midőn oly édes lenne otthon
maradni! A fiatal ember majdnem átkozta a milliókat,
melyeket oly messze kell menni keresni. Mióta életének
érdeke megváltozott, gazdagodási vágyai megszűntek.
Minek neki ezután ennyi kincs boldogságot vásárolni,
mikor ő azt már megtalálta!

Mindazáltal nagybátyjának nem szólt semmit, s
kijelenté, hogy kész az elutazásra.

Az öreg katona magára vállalta az előkészületeket;
ez okból egymás után több napon át kiment Suzanne
társaságában; végre jelenté Charlesnak, hogy nem
maradt egyéb hátra, mint a kocsi postán két helyet ren-
delni számukra. A fiatal lány nem lévén otthon, fölker-
te unokaöcsését, hogy kísérje el e végre, s miután a ki-
állott fáradsalmak folytán néhány nap óta sebei sajogni
kezdtek, bérkocsiba ült vele.

Vincent, egyik kimenetele alkalmával, megszerezte
magának azon ujságokat, melyek a Duero melletti híres
letéteményről szóltak; midőn egyedül voltak, átadta
azokat Charlesnek, kérvén őt, hogy nézzen maga utána,
nem fog-e valami utbaigazítást találni bennök, minek
ők némi hasznát vehetnék.

A fiatal ember elejénte nem talált egyebet, mint a
már általa ismert részleteket, azután a tudósítást a span-
nyol kormány elutasító válaszárol, végre közleménye-
ket néhány sikertelen kutatásról, melyet barcelonai
kereskedők kísérlettek meg. Azt hitte, hogy a tárgyra
vonatközölóg már mindent elolvastott, midőn egy bizo-
nyos Pierre Dufour által alájegyzett levél ötlött szemébe.

— Pierre Dufour, ismétlé Vincent; így hívták a
század egyik számvevőjét.

— Épen azt a címet adja magának, felele Charles.

— Mindenható Isten! én azt hittem, hogy ez a
derék fiu már a másvilágon van. Lássuk, mit mond ő,
ki a kapitány bizalmát bírta...

Válasz helyett, Charles fölkiáltott. Elolvasta a
levelet s elhalványult.

— Nos! mi a baj? kérdé nyugodtan Vincent.

— Mi a baj? ismétlé a fiatal munkás; az a baj,
hogy ha igaz a mit ez a Dufour mond, akkor a mi
kutatásunk haszontalan.

— Miért?

— Mert a ládákban nem pénz volt, de lőpor!

Vincent unokaöcsésére nézett s hahotára fakadt.

— Ah! lőpor volt, kiálta föl az öreg; azért szed-
tek ki hát belőlök, mielőtt elásták volna, töltényeket.

— Ön tudta ezt! szakítá félbe Charles.

— Miután láttam! felele nyíltan az aggastyán.

— De hát akkor ön engem megesalt, kiálta föl a
munkás, ön nem hihette az elásott milliók létezését, s
az ön ígérete csak rászédés volt?

— Ígéretem valóság volt, felele komolyan az öreg
katona; kincset ígértem neked, azt megkapod, csak hogy
nem megyünk azért Spanyolországba.

— Mit akar ön ezzel mondani?

— Mindjárt meg fogod tudni.

A bérkocsi egy bolt előtt megállott; a két utazó kiszállott s bement a boltba. Charles felismerte régi gazdájának könyvkötői műhelyét, mely most meg volt újítva, kifestve s ellátva minden szükséges szerszámmal. Épen felvilágosítást akart kérni azokról a miket látott, midőn tekintete a tulajdonos nevének megakadt, mely az iroda ajtaja fölött aranyozott betűkkel volt bevésve; ez az ő saját neve volt! Ugyanazon pillanatban a hátsó szoba ajtaja fölnyílt: egy barátságosan mosolygó szobát látott, abban terített asztalt és Suzanmet, ki mosolyogva intett neki, hogy lépjen be.

Vincent ekkor feléje fordult s megragadván kezét, így szólt:

— Ime a kincs, melyet neked ígértem: jó mesterség, melyből tisztességesen megélhetsz, és egy jó feleség, ki téged boldoggá fog tenni. Mindaz, mit itt láatsz, a te szerzeményed és a te tulajdonod. Ne bosszankodjál, ha megcsaltalak; te nem akartál inni a boldogság poharából, úgy tettem veled mint az anyák tesznek a gyermekekkel, midőn mézzel bekenik a pohár szélét, melyet a csesemő nem akar elfogadni. Mostan, midőn tudod, hogy hol van a boldog élet s miután megkóstoltad azt, remélem nem fogod többé visszautasítani.

(Franziából.)

Fordította: **Á. A.**

A rossz hír.

— Török történet. —

1829-ben, Várna eleste után senki sem merte Mahmud szultánnak a végzetleges hírt megmondani. Miután azonban a dolgot tovább titkolni még sem lehetett, a seriasker Khosrew pasa elhatározta, hogy maga végzi el ezt a veszedelmes feladatot. Elment tehát a Beglerbeg-palotába; minthogy azonban a szultánt igen rossz kedvében találta, a ravasz fővezér okosabbnak tartotta a közlést néhány órával elhalasztani, míg a szultánnak jobb kedve lesz.

Midőn Khosrew a palotából távozott, találkozott a hekim basival, Abdullah effendivel, ki épen a császári lak felé tartott. Ezen hivatalnok híres volt arról, hogy mindenféle ravasz fogásokkal jó hírek birtokába ügykezett jutni, hogy azután mint azok átvivője a szultántól valami ajándékot kapjon. Ez már többször sikerült neki, s ezért nagyon kapóra jött neki most Khosrew pasa.

Midőn Abdullah effendi ez utóbbit megpillantá, feléje sietett, bókokat mondott neki, s mint udvari emberhez s főorvoshoz illik kíváncsian kérdezősködött a szultán egészségéről, s az iránt, hogy miként fogadta a szultán a szomorú hírt.

«Hála Istennek, a mindenség Urának! kiálta föl tettetett meglepődéssel Khosrew, — dicséret Allahnak, az Isten árnyéka várakozáson felüli nyugalommal fogadta a végzetleges hírt és megadással nyugszik a Mindentudónak végzéseibe.»

«Isten nagy és irgalmas! felele Abdullah. A világ központja a galamb keblében oroszlánszivet hord. Én oly hírt viszek neki, mely talán eloszlathatja a Várna feletti fájdalmat.»

«Insallah! Insallah!» válaszola Khosrew s eltávozott.

Néhány percz múlva a hekim basi a szultán előtt állott, azután lábaihoz borult s mondá: «Oh királyok királya! ha dicső győzni, úgy még dicsőbb a szerencsétlenséget erős lélekkel és a Mindenható végzéseiben való megnyugvással elviselni. A mit Isten parancsol, azt az ember nem változtathatja meg.»

«Mi történt, hekim basi, mi bajod van? he, he! talán új gyilkosságot követtél el egy új méreggel? Szólj!» felele a szultán meglepetve Abdullah effendi bevezetése által.

«Egy szál szőr az orosz lány sörényéből kiszakítva nyomorult diadaljel a méltatlan ellenségek kezében, válaszola Abdullah. Ha Isten úgy akarja. . . .»

«Mi lelt, hekim basi? kiálta föl Mahmud félbeszakítva őt. A dologra — szólj világosan!»

«A mit a hirdető angyal ujjai leir, az változatlanul áll és előre el volt határozva» felele Abdullah.

«Szakállamra és fejemre, mond a szultán haragosan, ez az ember eszét vesztette vagy urát bolonddá akarja tartani! Még egyszer mondom neked, beszélj világosabban vagy pórul jársz.»

«Világ központja! rabszolgád feje lábaidnál fekszik. De jó híreket hoz neked, melyek kétségen kívül el fogják oszlatni az igaz fájdalom fellegeit, melyek a császári homlokot elsötétítik. Habár a hitetlen moszkoviták Várnát árulás folytán elfoglalták. . . .»

«Várnát! ordított a szultán, Várnát elfoglalták! Ez hazugság! ez nem lehet!» E szavakkal felugrott, Abdullah effendit fölrugta s magán lakszobáiba rohant, hol átengedé magát fájdalmának s szomorúságának, míg Abdullah effendi elkullogott és Khosrewnek örök bosszút esküdött. Midőn ez utóbbit a szultán néhány nap múlva kérdezé, miért szedte úgy rá az érdemes főorvost, Khosrew egyszerűen Saadi ezen szavaival felelt: «Oh esalogány, légy jó hírek hozója, — a rossz híreket bizd a bagolyra.»

T Á R C Z A.

Az iparművészeti muzeum.

A hazai műiparágak fejlesztése és a külföldivel egy színvonalra való emelése céljából nagy tényezőt birunk a kormány által felállított iparművészeti múzeumban, mely a kor igényeire mértén immár dús tárháza a különféle szakba vágó bel- és külföldi műipari termékeknek. Itt elég szép alkalma nyílik a törekvő gyártulajdonosoknak, művészeknek és szaktudósoknak, kik eddig elé az előmintákat nélkülözni valának kénytelenek, megtekinteni, tüzetes tanulmányuk tárgyává tenni az iparművészeti termékek régi és újabb példányait. Ezen gyűjteménnyel kapcsolatban igen csinos szakkönyvtár is létezik, mely a bel- és külföldi legköltségesebb publicatiókat az érdeklődőknek megközelíthetővé és használhatóvá teszi.

Bár ezen üdvös tény haladást jelez iparművészeti viszonyaink terén: még sem láttunk mindent elkövetve vele, a mi iparágaink emelése céljából mulhatlanul szükséges. Az iparművészeti muzeum eddigelé csak a magasabb szempontoknak és kívánalmaknak felel meg tárgy- és mintakészletével, míg a tulajdon-

képen mindennapi iparágak érdekében vajmi kevés intézkedés történt. Pedig a külföld már megtette e nemből is a magáét. Értjük a különféle iparágak technológiai muzeumát, melyben a megfelelő közönséges ipareszközök, minták, javítások és újítások gyári fel- és egész készítmények gyakorlati oktatással kapcsolatban a gyárosok és termelők rendelkezésére állanak. Ennek kiváló fontosságát különböző iparágaink értéket képviselő hasznosítása, tekintettel az ország nyújtotta talaj-, anyag-, kínálkozó munkaerő- és földrajzi kedvező fekvésünkre, elég világosságba helyezi, úgy hogy bővebb kommentárt hozzá írni, merőben felesleges dolog volna!

Igaz, hogy földmivelő ország vagyunk, de éppen ebben fekszik a dolog titka, hogy a termelt anyagkészlet kellő feldolgozást és hasznosítást igénylő hova fordítását kapcsolatba hozzunk a megfelelő ipargyártással. A mit eddigelé iparterményeink terén tapasztaltunk, az csaknem kizárólag egyesek erejéből, nem ritkán veszteséggel járó merész experimentációjából jött létre. Külföldön az ország, a nemzetek hathatós istápolással működnek közre az ipar emelésére, hogy így tekintélyes állandó tőkét biztosítsanak az ország jövedelmi rovatában. Például, hogy csak két hazai iparágra reflectáljunk ezuttal, felelőtlenül az agyag- és üvegipart. E két branche kellő virágzásra emelése mily szép jövedelmi haladást jelezne deficites háztartásunk bevételei között, a mint az importált hasonló tárgyak évi forgalma bizonyítja. E célból, míg egyrészt a nemzetet ébreszteni, öntudatra kelteni kell, hogy megragadja azon kedvező alkalmat, melyet a tisztességesen megadóztatott talaj nyújt: másrészt a nemzet öszszeségének, a kormánynak is meg kell tennie a magáét, hogy adózó törekvő polgárait a közös cél elérésére segítse. Távol áll tőlünk a gondolat, hogy a kezdeményező előtt szemet hunyjunk. E tekintetben megilleti a kormányt a dicséret. A közép ipariskola felállításával kétségkívül lépést tettünk előre. Azonban ne ringassuk magunkat azon hiú ábrándban, hogy e kis mérvű elméleti szakoktatás kellő gyakorlati utmutatás nélkül azonnal érezhető lendületet fogna előidézni iparpangásunk és vajadásunk közepett.

Ismételten hangsúlyozzuk az iparművészeti muzeum mellett s könnyű szerrel felállítható technológiai gyűjtemény és a vele kapcsolatos gyakorlati oktatás multhatatlanul szükséges voltát, mely a legérezhetőbb hiányt fogna pótolni s ezuttal tekintélyes jövedelmi töké megszerzésének garantiáját képezne.

Emér.

A gyónás titka.

A szitomiri székesegyházban (Oroszország Volhynia tartományában) 1853-ban a legszomorubb szertartások egyikét végezte Borowski püspök, t. i. egy áldozár degradációját. A templomban jelen voltak sirtak, sőt maga a püspök sem tarthatta vissza könnyeit, annyival inkább nem, mert az áldozár, kin ezen szertartást végezte, eddig a legjobb hírek örvendett és köztisztelőtlenben állott. Kobzlowitz-nak hívták s oratowi lelkész volt Ukrajnában. Már mint biala-cerkiewi káplány buzgalma s ájtatossága miatt nagy tekintélynek örvendett, s mindjárt kezdetben híres volt mint szónok s különösen mint gyónatóatya. Midőn oratowi lelkésszé lett, megkettőztette buzgalmát, s rövid idő alatt helyreállította és szépítette a gondjaira bizott templomot. Egyszerre, minden ismerősének bámulatára azzal vádolták, hogy meggyilkolta az oratowi gazdatisztet. Ezen vád főbizonyítékául egy kécsőví fegyver szolgált, melyet a templomban a főltár megett elrejtve találtak, s mely a plébános tulajdonát

képezte, melyből továbbá, mint a fegyver csőve mutatta, nem rég lőttek. A kiküldött vizsgáló bizottság a plébánost bűnösnek nyilvánította, s a törvényszék élethossziglani, súlyos kényszer-munkára ítélte Szibériában. A degradatio végrehajtása után békókba verték az áldozárt, haját lenyirták, fegyverruhát adtak rá s más gonosztevőkkel együtt Szibériába vitték, hol husz évet töltött.

Ezen husz év letelte után az oratowi kántor halálos ágyán a törvényszék egy képviselőjének és több oratowi polgárnak jelenlétében vallomást tett, hogy az oratowi gazdatisztet ő gyilkolta volt meg oly szándékból, hogy a meggyilkoltak özvegyét nőül vehesse. S hogy a gyanut a plébánosra hátrihassa, a fegyvert a főltár mögé dugta, ezután jelentést tett a hatóságnál. Vallomásához hozzá tette, hogy a plébános elfogatása után lelkiismereti furdalásoktól gyötörtetve, a lelkész a börtönben meglátogatta, meggyőnt neki s akkor bevallotta, hogy a gyilkosságot ő követte el, később azonban nem volt bátorsága, magát a törvényszéknél jelenteni és feladni. Kobzlowitz plébános a gyilkost tehát csak a gyónásból ismerte. Egy szó megmentette volna a súlyos vádtól, de ezen egy szó megsértette volna a gyónás titkát; s ezért inkább eltűrte a degradatiót és a kényszer-munkát Szibériában, sőt, a mi az áldozárnak legjobban fájhatott, inkább akart gonosztevőnek tartatni, mint sem hogy csak egyetlen szóval is megszegje a titkot, melyről a gyónószerben értesült. — A kántor vallomása folytán magától érthetőleg parancsot adtak, hogy az ártatlanul elítélt és Szibériába száműzött áldozár azonnal szabadon bocsáttassék és neki teljes igazság szolgáltatassék. A szegény áldozár azonban nem volt már többé életben. Haláláig, mely kevéssel a kántor vallomása előtt kiragadta őt az élők sorából, rendíthetetlenül megőrizte a gyónás titkát. («Germania» 42. sz.)

RÖVID HIREK.

* **Legfelsőbb adományok.** A király ö Felsege maga, a királyné és a trónörökös nevében 200 forintot küldött magán-pénztárából az országos kisedővő egyesületnek a közvacsora alkalmából; a román bál jötevény czéljára pedig 100 forintot; végre a horvát-szlavon határörvideki lakosság inségének enyhítésére 15,000 frtot.

* **XIII. Leo pápa** ö Szentségének Ferencz József osztrák császár és magyar király ö Felsege sajátkezű levelet és ajándékot küldött pápává választásának évfordulójára.

* **Simor János** bibornok hercegprímás ö eminentiája mult hó 26-ikán 100,000 forintnyi alapítványt tett főegyházmegyéje számára katolikus iskola-alapul. E nagylelkű tény önmagát magasztalja, száraz szavak dicséretére nem szorult.

* **Ipolyi Arnold** besztercebányai püspök valóságos belső titkos tanácsossá nevezetett ki.

* **Nogall János** nagyváradai kanonokot ö Szentsége kinevezte püspökké in partibus infidelium.

* **A Széchenyi-szobor** leleplezési ünnepélye május 23-ikára tüzetett ki s ekként a leleplezés az Akadémia nagygyűlésével kapcsolatban fog történni.

— **Meghívás.** A Szent-István-Társulat 1880. márczius 18-ikán, délelőtt 9^{1/2} órakor Budapesten, a központi papnövelde földszinti nagy termében tartandja XXVII. rendes közgyűlését (9 órakor szent mise az egyetemi templomban s utána közvetlenül az ülés megnyitása), melyre a társulat t. cz.

tagjai tisztelettel meghívotnak. Budapest 1880. márczius 1-én. Az igazgató választmány megbízásából **Ágoston Antal** titkár.

* **Jótékonyág.** **Habram István** martonosi (Bács m.) plébános ur hívei, s különösen az ifjuság iránti szeretetének zálogául 500 frtnyi alapítványt tett oly czélból, hogy ennek kamataiból a martonosi r. kath. szegényebb sorsu gyermekek könyvek-, írószerek- és egyéb szükségességekkel láttassanak el; 400 frtot pedig azért, hogy ennek kamatai a martonosi róm. kath. munkakeptelen szegények, főleg özvegyek gyámolítására fordíttassanak. Isten éltesse e nemes keblü emberbarátot! (Kalocsai Nép.)

— **Felhívás.** F. évi jan. hó 23-ikán telt be egy felszázad, hogy koszorus költők és történetírók, a «nemzeti lélek tüzes ébresztője» **Virág Benedek** a fővárosban munkás és diéső életét befejezte. Az ünnepély alkalmával, melynek részletei később lesznek megállapítandók, három intézkedést vél a bizottság megvalósítandónak és ugyan: 1) Virág halálózási házának a Tabánban egy emléktáblával megjelölése; 2) Virág sírjának, a krisztinavárosi temetőben, díszes rendezése és a jövőben leendő fentartása; 3) Virág nevére szóló alapítvány, melynek évi kamatai oly német vagy szláv származásu gyermekek közt volnának évenként jutalomdíjaként kiosztandók, kik a tabáni iskolákban a magyar nyelv tanulásában leginkább előhaladnak. Az adakozásokat a bizottság márczius 20-ig kéri beküldeni ft. **Déry Mihály** pest-rókusi plébános urhoz. Adakozásokat szerkesztőségünk is elfogad s a beküldött összegek nyilvánosan fognak nyugtáztatványoztatni.

* **Halálózások.** **Udvardy Ferencz** csákányi plébános mult hó 7-ikén, életének 70. évében jobb létre szenderült. A megboldogult 33 éven át volt lelkésze Csákány községének s hült tetemei február 9-ikén nagyszámu közönség részvéte mellett tétettek örök nyugalomra. Az ö. v. f. n.

* **Gróf Széchenyi Béla** kénytelen volt lemondani azon szándékáról, hogy Tibetbe menjen. A lakosság fenyegető magatartást vett föl s a chinai kormány nem gondoskodhatott biztonságáról. A gróf, a pekingi német követ jelentése szerint, decz. 15-én már utban volt Batangból Juunan chinai tartományba. — **A szentpétervári merénylet** áldozatainak száma 73, köztük tiz halott és nyolcz súlyosan sebesült; a merénylet utáni napon állítólag 1260 embert fogtak el. Az orosz czár egy ukázzal gróf Loriss-Melikoff tábornagyot katonai diktátorra nevezte ki, teljhatalommal egész Oroszországra. — **A pápa ő Szentsége** trónra léptének évfordulója alkalmából a külföldi udvarok követségei, a római főnemesség és polgárság küldöttségei tisztelegtek a szent Atyánál. — **Svédországban** most egy nagyszerű találmánnyal tesznek kísérletet, mely abban áll, hogy a haladó vasuti vonat az egyes állomásokkal távirdai összeköttetésben legyen. A feltaláló **Dalström** mérnök.

IRODALOM.

— Előfizetésre való felhívás **Dr. Alzog János** „**Patrologia**“ című keresztény irodalomtörténetre. A negyedik bővített kiadás után fordította: A csanádi növendékpapság magyar gyakorló iskolája. — Az örvendetes mozgalom, mely hazánkban az egyháztörténelem terén részint ilyenmü idegen művek fordítása, részint eredeti dolgozatok írása által megindult; továbbá katolikus lapjainknak többször kifejezett óhajta, hogy **Alzog** főntemlített jeles műve magyar nyelven is napvilágot lásson; végre az a körülmény, hogy katolikus egyházi irodalmunk ilyen

nemü munka nélkül szűkölködik, arra indított bennünket, hogy **Alzog** jelen művét lefordítsuk. Körülményeink folytán ez évben a **Patrologiának** első, a két egyházi irodalomtörténeti korszakot magában foglaló részét szándékozunk kiadni, melynek terjedelme 16—18 ivnyi lesz s május hóban fog megjelenni. Ára 1 frt 50 kr. Papnövendékeknek 1 frt. 20 kr. Gyűjtőknek 8 elfizető után tiszteletpéldánnyal szolgálunk. **Temesvárott**, február hó 18-án. A csanádi növendékpapság magyar gyakorló iskolájának ez évi tagjai.

— A „**Társulati Érteztő**“ mint **Jézus sz. szívének hirnöke**“ című folyóirat februári füzeté a következő tartalommal jelent meg: A február havi általános szándékhoz. — **Loyolai** szent **Ignác** élete (folytatás). — **Mária** kápolnája (költemény). — **Mértékletességi** egyletek Angolországban. **Jáky Fer.** — **Miért** szeressük **Jézus Krisztust** a mi Megváltónkat (folytatás). **Hippich István.** — A néma jegyes (ballada). . . . S. J. — A legszentebb Szívnél közbenjáró **Miasszonyunk**, mint a betegek gyógyítója. — **Hálanyilvánítás.** — **Részletes jó** szándékok február hóra. — **Tudósítások** a L. sz. A. imaegylet ügyeiről. **Kuncze Leótól.** — **XIII. Leo ő Szentsége** a «L. sz. A.» imaegylet ügyeiről. **Kuncze Leótól.** Melléklet: **Paulai** szent **Vincze** egyletének **Kézikönyve**. 2. iv.

MINDENFÉLE.

Az oberammergaui passio-játékok az idén ismét meg fognak tartatni. A passio-játékban csak benszülött felső-ammergauiak vesznek részt, ezek azonban egész a kisdededig játszanak, úgy hogy gyakran 600—700 főnyi személyzet szerepel a színen. A passio-játék egy ősrégi, a középkori mysteriumokra támaszkodó drámán alapszik, melyet **Daysenberger J. A.** plébános megfelelően átdolgozott. A kísérő zene is egy előbbi ammergaui tanító, névszerint **Dedler Rökus** szerzeménye. A passio-játék szövege jegyzetek kíséretében nyomtatásban kapható. A passio-játék szintere nincs fűdve, ellenben a nézőtér egy része legalább meg van óva a rossz időjárás behatásától. A díszletek és ruházat ujak s fölötte fényesek, s a mellett korhűek; az előadás maga megfelelő keresetlen egyszerűséggel megy végbe, mint azt a tárgy magasztossága megköveteli és megrázó hatást szül. A hívő kedély ép úgy, mint a művészet s történelem barátja kielégítést talál; a bevonulás virágvasárnapján, a mannával való etetés, a keresztre feszítés és a keresztről való levétel megrendítő hatással bírnak. Az idei passio-játék 23 előadásra oszlik; kezdődik pünkösöd vasárnapján (máj. 17.) és tart — kivéve Urnapját (máj. 27.) s Péter-Pál napját — minden vasár- s ünnepnapon szeptember végeig. Minden előadás d. e. 8 óraker kezdődik s d. u. 5 óraker végződik. A legkényelmesebb ut **Münchenből** vasuton **Murnauba**, hol kocsit kapható **Ammergauba**.

A kath. egyház az éjszakamerikai Egyesült-Államokban. 1785-ben az Egyesült-Államokban csak egyetlen egy katolikus püspök volt 50 áldozárral és 12 templommal, a katolikus lakosság pedig csak francia és spanyol származásuakból állott. Akkor a katolikusok nem bírtak még sem iskolákkal, sem nevelőintézetekkel, sem zárdákkal. A lefolyt 1879. évben a katolikusok száma már közel hét millióra rugott 63 főpásztorral, 5750 áldozárral, 5581 templommal, 500 zárdával, 703 collegiummal, papnöveldével és akadémiával, valamint közel 2000 plébániaiiskolával.

A gyász színei. Olaszországban hajdan a nők fehérben, a férfiak barnában gyászoltak, Chinában még ma is fehér a gyászszín. Törökországban, Syriában, Örményországban kék,

Egyiptomban sárga, Aethiopiában szürke gyászt viselnek. Ezen színek mindegyikének megvan a maga jelentősége. Fehér a tisztaság jelképe; égszínkék jelenti azon helyet, hová a lélek a halál után fölszáll; sárga jelenti a halált, minden földi remény végét s az embert mint sárga levelet tünteti föl, mely őszszel lehull; a szürke szín emlékeztet a földre, a közös anyára; és a fekete, mely jelenleg egész Európában el van fogadva a gyász színeül, a sötét éjszakát jelenti, melyet a fájdalom kedélyünkben előidézett. Angolországban a király még most is piros öltözetben gyászol. Franciaországban egész VIII. Károlyig fehér volt a gyász színe. A főkancellár volt az egyetlen a birodalomban, ki soha sem viselt gyászszínt. A német császárok özvegyei soha sem tették le gyászukat s lakosztályaik egész halálukig feketével voltak bevonva.

Tisztelet az emberszeretnek. Midőn Károly főherceg az 1800-ik évi hadjárat alatt Csehországból a számára kijelölt hadsereg átvétele végett a harcztérre utazott, számos elhagyott sebesülte bukkaant, kik lovak hiányában podgyászkocsijaikat maguk huzzák. A főherceg több ágyuból, melyek szintén visszavonulóban voltak, a lovakat azonnal kifogatta, s azt mondta, hogy ezen derék emberek jobban megérdemlik, hogy megmentesenek, mint néhány ágyu. Moreau tábornok alig értesült a főherceg ezen nemeslelkű tettéről, azonnal megparancsolta, hogy az ágyukat adják vissza, kijelentvén, miszerint nem akar oly ágyukat elfoglalni, melyeket az ellenség oly nemes indokból hagyott el.

Egy billió. Mily óriási összeg egy billió — milliószor millió! A következő példa némi fogalmat adhat róla. Egy gép, mely perczenkint száz tűt készít, ha nappal és éjjel folytonosan működne, egy év alatt még sem gyártana többet ötvenkét millió ötszázhatvan ezer tünél, s ezen arányban a gépnek, percznyi szünet nélkül, huszezer esztendeig kellene dolgoznia, míg egy billió tűt elkészítene.

Salamoni ítélet. Négy zsidó vett együtt egy lovat s meg egyeztek egymás közt abban, hogy mindegyik a ló egy lábának ura, míg nem valamelyik pénzen meg nem veszi a többi három lábát is. Az állat egyik lábának hirtelen baja lett s gyógyítása végett tüzet kellett csinálni. A mütét a szabad mezőn történt; a ló azonban megbokrosodott, az egész mütéti készülékkel elszaladt s egy pajtát felgyújtott. Ebből nagy per keletkezett a tűzkár megtérítése végett. Egyhangulag azt ítélték, hogy a kárt az tartozik megfizetni, ki a beteg lábának gazdája volt, mert egyedül ez a láb okozta a szerencsétlenséget. Az elítélt azonban fölébbezett s meg is nyerte a pört, bebizonyítván, hogy a beteg láb nem is futhatott volna, ha a többi három láb nem teszi vala azt.

Mindig a másik. «Lásd, kedves feleségem, ez az ur itt és én mindig a legjobb barátok voltunk az egyetemen, mondá Éhesi kedves oldalbordájának egy urat bemutatva. Mindig kölcsönösen segítettük egymást. Ha az egyiknek nem volt pénze, a másik a legnagyobb készséggel kisegítette őt.» — «Ugy van, vágott szavába a bemutatott. Nagyon jól emlékszem rá... csak hogy én voltam mindig a másik.»

Ha az ember nemes. X... földbirtokos, ki apja vagyonszerző mesterségére emlékeztető neve elé nemesi praedicatumot tudott magának szerezni, az utolsó vadászatról beszélve, melyben résztvett, így szólt: «Harminczan valánk a vadászaton, csupa nemesek, kivéve apámat.»

Főlöleges. Egy városi urhölgy, ki látogatóban volt egy helyen, hol sok marhát tenyésztének, egy reggel így szólt egyik földbirtokoshoz: «Mondja meg csak nekem, kedves Kanálos ur, miért tartanak itt az emberek annyi tehenet, mikor most mindennél többet kapni a fűszerkereskedésekben szárított tejet.»

Társulati Értesítő.

Szent-István-Társulat.

KIMUTATÁS

a Sz.-István-Társulat igazgatóságához beküldött pénzekről.

	frt.	kr.
Fábián János esztergom-vizivárosi plébános	135	—
Radies Pál nagylaki plébános	36	45
Horváth Imre szerenesi plébános	21	45
Ludwig János címz. kanonok bárándi plébános	18	90
Kubriczky András cz. kanon. alesperes taksonyi plébános	7	10
Elefánty János alesperes fényeslitkei pléb.	63	—
Szalonnay Endre sajónémethi pléb.	32	29
Munkay János esperes garamujfalvi pléb.	56	70
Begáts Lénárt saári plébános	12	60
Saághy Vendel esp. muzslai plébános alapítványa szőlőválsági papirban	100	—

Szent-László-Társulat.

Adakozások a Szent-László-Társulat részére.

	frt	kr
Mészáros Kálmán pesti szent-ferenczrendi áldozár és hitszónok gyűjtése: Eötvös Tekla 1 frt, Messter Katalin 1 frt, Kazimir Anna 1 frt, Hickel Eduárd 72 kr, Hickel Emília 72 kr, Binder Julianna 30 kr, Berkes Imre 72 kr, Berkes Regina 72 kr, Juventius Franciska 1 frt, Bartoss Kornélia 1 frt, Rákóczi Magdolna 1 frt, Rudics Terézia 36 krajczár, Büchelmayer Albert 72 kr, Orbáni Gyula 72 kr, özv. Méhes Antalné 72 kr, Kampós Rozália 72 kr, Dolnik Julianna 20 kr, Tóth Julianna 30 kr, Kőrösi Mária 72 kr, Stadt-äcker Teréz 72 kr, Bóna Rozália 72 kr, Korbéli Róza 72 kr, Varga Tamás 72, özv. Alexiné Borbála 1 frt, Balogh Mihályné 72 kr, Dolnik Julianna 24 kr, Weizskopf Antal 72 kr, Brankovics Éva 72 kr, Nagy Terézia 72 kr, Rákóczi Magdolna 1 frt, Paulovics Katalin 1 frt, Mészáros Kálmán 1 frt, összesen	23	64
A «M. Állam» útján	12	—
A sajónémethi hívek	3	62
A csángók javára Ancserl Bernáth főthi kereskedő	1	50

Kiadja a Szent-István-Társulat (Lövész utca 13-dik szám.) — Felelős szerkesztő: **Ágoston Antal.**

Budapest. 1880. Nyomatott az Athenaeum r. társ. nyomdájában (Ferencziek tere Athenaeum-épület.)